

Saitos Lajos

Egy másik kő

(Vers és aforizma)

Bakonyi Istvánnak, a hetvenedikre!

Mint ahogyan egy kő
egyik felén megtelepszik
a moha s a moszat
a Hold túloldalán is már
ott állomásoznak a földön-
kívüliek flottái egy ellenünk
mért invázióra várva...
mit nekik az ember – a hét-
milliárd – hoznak majd
más civilizációt más technikát
technológiát: nem számít
mert a tudás lesz a valuta
s aki buta továbbra is
szegény marad s nem lesz
járkálás nem lesz tánc
elsatnyult tagjaikkal ugrál-
nak mint szöcskék céljuk
céljaik iránt: le nem igáznak
de az emberi „erő” lesz
továbbra is az aprópénz...

S nem lesz köztük túl-
táplált „egyed” mert fény-
evők mindannyian – s csak
annyi „fényenergiát” vesznek
magukhoz ami a napi túl-
éléshez elegendő... Amikor
elpusztul valamelyikük
nem lesz temetés – a temet-
kezési vállalkozásoknak
is „annyi(!)” – mert egy
önmegsemmisítő chip
elbontja immár „földi” por-
hüvelyüket – csak az
eltakarító brigádoknak
lesz dolguk a maradvány
porral hogy összelapátolják
utánuk tetemük alakmását
s ami már-már tömörül-
ni látszik és emlékeztet egy
másik – ama mózesi – kőre.

*

A tudás végtelen, s arasznyi az emlékezet.

Kényszerleszállás

Már álmomban se tudok úgy repülni mint hajdan gyerekkoromban tettem pedig akkor Batmanről mit sem tudtam/hallottam így nem is utánozhattam s csak kétoldalt magához szorítottam könyökem és ez éppen elegendő volt az elrugaszkodáshoz s így siklórepülésben jártam be hegyeket völgyeket nem egyszer de ezerszer amire most hiába várok és hiába próbálkozom akár még kitartó nekifutással is nem megy az elrugaszkodás nem megy a repülés s csak forgolódtam álmomban a kényszerleszállás tudatában s arra ébredtem hogy iszonyúan görcsöl a lában...!

Az örök egy

A Világ egyterű beszélhetnek a csillagászok az örök ászok galaxisokról naprendszerekről

nekünk földi parányoknak akik az utca túlsó oldalára is alig-alig látunk át

a Világ egyterű mint az amerikai konyhák

s gravitáció (vonzás – taszítás) tartja egybe világunkat

az Egy Ura...!